

[Ove Munch.]

Men kan vi først i et udvalg diskutere de principper, som man bør bygge på, kan vi måske engang senere finde det rigtigt at nedsætte en kommission.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kjeld Olesen): I disse for den politiske enighed så vanskelige tider er jeg i den situation, at jeg på forslagsstillernes vegne kan sige hjertelig tak for almindelig tilslutning fra alle dele af denne sal.

Jeg lagde dog mærke til, at der i indlæg-gene heroppefra var forskellige nuancer. Ordføreren for det radikale venstre gav nok tilslutning til ministerens bemærkninger, men havde samtidig forskellige forbehold, og jeg lagde også mærke til en vis betænkelighed fra SFs side. Men lad dette være enkeltheder i den store sammenhæng. Det, jeg synes vi skal understrege, er, at vi er enige om, at der skal gøres noget. Der er blevet sagt bemærkninger ikke mindst fra ministerens side, som jeg ikke kunne sige bedre selv, var jeg lige ved at sige, og derfor kan jeg indskrænke mig til nogle ganske få.

Ministeren fortalte os, hvad rigtigt er, at kommissioner har en tilbøjelighed til at sidde længe og fast. Jeg synes da, at vi kan snakke om, om vi skal kalde det en kommission eller et udvalg. Nu talte ministeren om et udvalg som det, man har haft i Sverige, og dér synes jeg lige jeg skal sige: lad os nu ikke lige netop efterligne det, for den betænkning, der kom derovrefra, og som jeg har her, fylder en 250 sider; så bliver vi vist ikke færdige sådan lige med det samme. Men jeg synes, vi skal være enige om, at man skal arbejde meget hurtigt, og at det ikke skal være det svulmende betækningsarbejde, vi skal hen til.

Jeg lagde mærke til og vil gerne sige tak for, at ministeren selv understregede den tanke, at idrætten selv skal være repræsenteret i det arbejde, man skal i gang med. Jeg finder det også væsentligt, at det, man kan kalde de store organisationer inden for idrætten, d. v. s. Dansk Idræts-Forbund, de danske gymnastik- og ungdomsforeninger, De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger og firmaidrætten, bliver repræsenteret.

Ministeren kom med forskellige bemærkninger om sider af idrætten, som ministeren

gerne ville have taget op i dette udvalgsarbejde. Jeg er enig med ministeren i, at man f. eks. skal undersøge sådan noget som idrætsskader. Det er efterhånden blevet lidt af et problem. Jeg mener i det hele taget, at vi skal hen til at få en idrætsforskning herhjemme, som vi ikke tidligere har haft, d. v. s. en forskning, der både skal beskæftige sig med det, man kan kalde de negative sider af idrætten, og med de mere positive.

Jeg skal ikke her lukke op for den ønskepose, som jeg selv kunne have med hensyn til en fremtidig ordning for idrætten. Vi har tidligere været inde på tanken om at have et permanent kontaktudvalg imellem lovgiverne og idrætten, og der har også været tanker om, at man bør tage idrættens anliggender ind i en speciel lovgivning. Det er vi måske ikke så enige om, men det er alt sammen noget, som vi kan diskutere i udvalget.

Jeg vil gerne sige generelt, at når vi har stillet dette forslag — og vi glæder os over den tilslutning, det har fået — og stillet det til ministeren for kulturelle anliggender, er det netop, fordi vi ønsker at få understreget, at idrætten er en del af det samlede kulturmønster, og at vi faktisk skylder idrætten meget — både hvad der kan gøres op i kroner og øre, og hvad der ikke kan gøres op. Der har været meget på det meget brede ungdomsarbejde, som idrætsledere udfører. Det siges, at Danmark er et af de lande, der har den forholdsvis mindste ungdomskriminalitet. Jeg tror, at idrætten må ses som en af de faktorer, der har været årsag hertil.

Jeg lagde mærke til, at ministeren og flere ordførere var inde på noget, som ikke lige hører under konkurrenceidrætten, nemlig det mere motionsagtige. Lad mig nævne et par tal, som nok kan give en ret alvorlig baggrund for det arbejde, vi nu skal søge at få sat i gang. Det er nemlig spørgsmålet om de sygdomme, der følger i kølvandet af en almindelig velfærdsudvikling. Jeg kan tage sådan noget som hjertedødsfald; hvor man i 1945 havde 2200 dødsfald, var vi i 1965 oppe på ikke mindre end 12.000 og i 1967 på 17.000 dødsfald, d. v. s. flere end den spanske syge havde af ofre i de 3 år til sammen, den i sin tid rasede. Jeg synes, det ved denne lejlighed skal bemærkes, at der fra idrætten selv er taget initiativ til at